

သားသက်ဝေ

မင်္ဂလာဝေ

အရပ်ထဲမှာ ကြက်ပျောက်သွားသည်ဆိုလျှင် မောင်
မြစ်။

ဘုရားပွဲမှာ ခေါင်းပေါင်းရွတ်သွားသည်ဆိုလျှင်
မောင်မြစ်။

ကြက်ပိုင်း မဲပိုင်းမှာ ရန်ဖြစ်သည်ဆိုလျှင် မောင်မြစ်။
အရပ်ထဲမှာ အရက်မူး၍ လဲနေသည်ဆိုလျှင် မောင်
မြစ်။

မောင်မြစ်သည် ဟိုးလေးတကျော်ကျော်နှင့် မိုက်မဲ
ဆိုးတောနေသူ ဖြစ်၏။

ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် စာသင်နေစဉ်က လူဆိုးဘွဲ့
ကို ရခဲ့၏။ ကျောင်းပြေးရာတွင် ဝိမ်း၊ ခိုးရာတွင် ဇော်၊
ရမ်းကားရာတွင် ပထမဖြစ်ခဲ့၏။ နေ့လယ်စာအချိန်တွင်
ကျောင်းပြေး၍ ဆိတ်၊ နွား၊ မြင်းတို့ကို စီးတတ်သော
ကြောင့် ဘုန်းတော်ကြီး၏ ကြိမ်စာကျွေးခံရသည်မှာ မောင်
မြစ်အတွက် ရိုးနေလေပြီ။ တစ်ခါက ကျောင်းပြေး၍
သင်္ချိုင်းကုန်းရှိ အခေါင်းလွတ်တစ်ခုတွင် နှစ်ညနှင့်တစ်ရက်
တိတိ ခိုအောင်းနေခဲ့ဖူး၏။ ကျောင်းကကြက်ကိုခိုး၍စား
သောကြောင့် ကျောနှင့်တင်ပါးတွင် ကြိမ်စကြာ အကစား
ခံရသည်မှာလည်း မောင်မြစ်အတွက် အဆန်းမဟုတ်ချေ။
အိပ်ပျော်နေသော ကျောင်းသားတို့၏ ခြေမအကြားတွင်
မို့ညှပ်၍ မီးရှို့လေ့ရှိသောကြောင့် အရိုက်ခံရသည်မှာ
လည်း အခြားသော သူတို့အတွက် ဖြစ်ပါမူ မှေနိုင်စွယ်ရာ
အကြောင်းမရှိ။ နောက်ဆုံး၌ ဘုန်းတော်ကြီးက လက်
လျှော့လိုက်သောကြောင့် ကျောင်းမှထုတ်၍ အိမ်တွင်ပင်

ထားရှိလေသည်။ အိမ်မှာလည်း တစ်ရန်ပင်ဖြစ်၏။

မောင်မြစ် မိဘတို့မှာ တောလိုက်အုံပါ များစွာ ချမ်း
သာပေ၏။ တစ်ယောက်တည်းသော သားကလေးအား
အလွန်အမင်းချစ်ကြ၍ များစွာအလိုလိုက်လေသည်။
အလိုလိုက်သလောက်ပင် မောင်မြစ်က အမိုက်စော်ကား
လေ၏။ ဝိဇယမင်းသားကို အားကျ၍လားမသိ။ မောင်မြစ်
သည် နောက်လိုက်ငယ်သား ကျွန်ယုံတော်အများနှင့် အ
ရပ်ကို ဓမ္မနောက် မှောက်လှန်လျက်ရှိ၏။ တစ်ရာအစိတ်၊
တစ်ရာသုံးဆယ်တန်သော လွန်းပုဆိုးတို့ကို ထည်လဲဝတ်
၍ ငယ်ကျွန်တော်တို့အား ငွေထုပ်ကို ထမ်းစေလျက် ရွာစဉ်
ကိုလျှောက်ပြီးလျှင် ကြက်တိုက်၏။ မဲရိုက်၏။ အရက်
သောက်၏။ ရန်ဖြစ်၏။ မိမိနှင့် မျက်နှာကြောမတည့်သူမှန်
က ကြီးငယ်မရှောင်၊ ခြောင်သော်လည်းကောင်း၊ ပုန်း၍
သော်လည်းကောင်း တုတ်စမ်းလေ့ရှိသောကြောင့် လျော်
ကြေးပေးရသည်မှာ များလှလေပြီ။ တစ်ခါကလည်း ဇာတ်
ပွဲတစ်ခုတွင် ရှင်ဘုရင် ထွက်ရာ၌ ပြက်လုံးထုတ်၍ ရယ်စ
ရာ ပြောရမည်ဟု အမိန့်ပေးသည်ကို မလိုက်နာနိုင်ရှာသော
ဇာတ်သမားတို့အား တက်၍ရိုက်သောကြောင့် အမိအဖ
လုပ်သူတို့မှာ အကြီးအကျယ် တောင်းပန်တိုးလျှိုးခဲ့ရလေ
သည်။ တစ်ကြိမ်မှာလည်း အလှူထွက်သော သီလရှင်
တို့ကို ထန်းတောထဲတွင်တွေ့၍ ဓားပြခြိမ်းခြောက်လျက်
အကခိုင်းသောကြောင့် ဆရာဘုန်းတော်ကြီးခေါ်၍ ရိုက်
သည်မှာ သွေးထွက်သံယိုနှင့် သုံးလေးရက် မထိုင်နိုင်
လောက်အောင် ဖြစ်တော့၏။ ထိုသို့ဆိုးတော၍ကောင်းတုန်း

ကာလသားအရွယ်မှာပင် ဖခင်ကြီး ဆုံးရှာတော့၏။ မောင်မြစ်မှာကား နောင်တရမည် ဝေးစွာ ပိုမိုဆိုးသွမ်းဟော့ရမ်းလေတော့သည်။

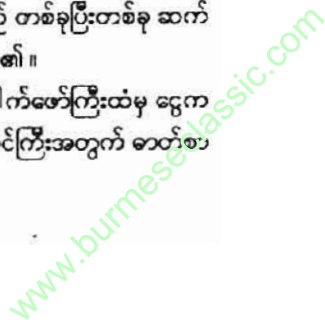
အရက်သောက်၊ ဖဲကစားရာတွင် အတော်ဝါရင့်သွားသောကာလ ဘိန်းပုန်းရာဇာတပသို့ ရာထူးတိုးတက် ကြီးမြင့်သွားလေ၏။ တိတ်တိတ်ပုန်းဘဝ အစပထမတွင်ကား ရှေးကကဲ့သို့ အမှုမပွေ အပိုးသေလေသောကြောင့် မိခင်ကြီးမှာ အတော်ဝမ်းသာ၏။ မိခင်၏ မျက်နှာတွင် အစဉ်အမြဲ စိုစွတ်သော မျက်ရည်သည် ခြောက်သွေ့တော့မည်ကြံတုန်းတွင် မောင်မြစ်၏ ဘိန်းစားသောတာဝသည် ဘူးပေါ်သလို ဘွားဘွားကြီး ပေါ်လာလေ၏။ အရက်စွဲသူကား ပြန်၍ ကောင်းချင်လျှင် ကောင်းနိုင်သေး၏။ ဘိန်းစားသော သူကား ပြန်၍ကောင်းလာဖို့ရန် အလွန်ခဲယဉ်း၏။ မိခင်ကြီးမှာ တင်္ဂိုတယိုယိုနှင့် နေရလေတော့သည်။ အတော်စွဲကောင်းသော အသက်ဖြစ်၍သာလျှင် မထွက်ဘဲကျန်ရစ်၏။ သို့ တင်္ဂိုနှင့် စိတ်အဆင်းရဲကြီး ဆင်းရဲနေရသော မိခင်ထံမှ မောင်မြစ်သည် အတင်းအဓမ္မ ငွေတောင်း၍ အပြင်အပတွင် ပျော်ပွဲဖွဲ့နေရုံနှင့် မတန်သေး။ အိမ်တွင် တရုတ်တစ်ယောက်ကို ခေါ်ထားလျက် မီးမိုးချင်း မိုးဖွန်လေအောင် ဆေးစည်းစိမ်ကို ခံလေတော့သည်။ မိမိအိပ်ခန်းထဲကို ဖောက်ထွင်း၍ ပြောင်းကို သွတ်ပြီးလျှင် တရုတ်ကို တစ်ဖက်မှ မီးညှိစေလျက် ဆေးအရသာခံသည်မှာ တစ်နေ့ကို ငါးကျပ်သား၊ ခြောက်ကျပ်သား ကုန်၏။ ထိုသို့နေ့စဉ်ရက်ဆက် သုံးဖြုန်းလေသောကြောင့် ကျွဲ၊ နွား၊ လယ်ယာ ပစ္စည်းဥစ္စာတို့မှာ သူတစ်ပါး၏ လက်တွင်းသို့ သက်ဆင်းလေတော့၏။ ခိုစရာမှ အရိပ်မရှိသော ဘဝသို့ ရောက်ရလေ၏။ တစ်ရပ်လုံးက အော့နှလုံးနာနေသော မောင်မြစ်အား မည်သူကမျှ မသနား။ မိမိ၏ ကျေးဇူးခံကျေးဇူးစားများပင်လျှင် မျက်နှာလွဲကြကုန်၏။ သို့သော် မောင်မြစ်သည် ဘိန်းတည်းဟူသေ နတ်ဆိုးအစိမ်းကို အချိန်မှန်မှန် ပူဇော်နိုင်မှ အသက်ချမ်းသာရာ ရမည်ဖြစ်၍ ရွာပေါ်ရှိ တရုတ်ဆိုင်တစ်ခုတွင် ထင်းခွဲ၊ ရေခပ်အလုပ်ဖြင့် ခိုကပ်လျက် အသက်မွေးရလေတော့သည်။ မိခင်ကြီးမှာကား အရပ်က သဒ္ဓါကြေးကို မှီခိုအားထားလျက် မျက်ရည်နှင့်မျက်ခွက် နေရရှာလေတော့သတည်း။

ကာလရှည်လျားလေသော် ရွာရှိတရုတ်ဆိုင်က

လက်မခံနိုင်တော့၍ မောင်းနှင်လွှတ်လေသောကြောင့် မြို့ပေါ်ရှိ တရုတ်မှန်ဆိုင်တစ်ခုတွင် ထမင်းစားကျွန်ခံအဖြစ်နှင့် ဘိန်းနတ်ကို လုပ်ကျွေးရလေ၏။ အာယုဝဗ္ဗန မဟာဩသမဆေးကြီးကို အချိန်မှန်မှန် မမှီဝဲ မသုံးဆောင်ရသော် ငြားလည်း ချိုးရေခပ်၊ သနပ်ခါးသွေး၊ ကလေးထိန်း၊ ထဘီလျှော် အလုပ်ကိုကား နားရသည်မရှိ ဆက်တိုက်လုပ်ရလေ၏။ ရှေးအခါ ဘုန်းတောက်စဉ်က လွန်းပုဆိုးကြီး တလွှားလွှား၊ နောက်လိုက်ငယ်သား အပြည့်အစုံနှင့် ဂုဏ်တံခွန်လွှင့်နေသော မောင်မြစ်ကို တွေ့ဖူးသူသည် အကွက်အဆင်မပေါ်သော နံငယ်ပိုင်းကလေးမျှနှင့် အောက်ကျ နောက်ကျ သပေါက်ဘဝတွင်ရှိသော ပစ္စုပ္ပန် မောင်မြစ်ကို တွေ့မြင်ရပါက များစွာသံဝေဂ ရရှိပေလိမ့်မည်။ အစားမမှန်၊ အအိပ်မမှန်၊ လူမလေးစွေးမခန့်နှင့် ဆင်းရဲလှစွာသော ဘဝကို မောင်မြစ်သည် တစ်စတစ်စ စက်ဆုပ်စပြုလာ၍ ဆေးဖြတ်မည် ကြံမိ၏။ ဆေးဖြတ်သောက်စွဲကား ပြောသလောက် မလွယ်ကူ။ အခန့်မသင့်လျှင် အသက်ကို ရန်ရှာမည်ဖြစ်၏။ သို့ကြောင့် မောင်မြစ်မှာ ထမ်းပိုးနှင့် လှည်းတုတ်ကြားတွင် အစဉ်းစားရခက်လျက် စိတ်အပျက်ကြီး ပျက်လေတော့၏။

တစ်ခုသောနေ့၌ မောင်မြစ်တို့ရွာမှ ဈေးဝယ်လာသော အဒေါ်ကြီးတစ်ဦးက မောင်မြစ်အား သတင်းတစ်ခုကို ပြောကြားသည်မှာ မောင်မြစ်၏မိခင်ကြီးမှာ သေကောင်ပေါင်းလဲ နာဖျားနေကြောင်း၊ ဆေးပေးမီးယူ ပြုစုမည့်သူမရှိ၊ ရောဂါမှာ တစ်နေ့တစ်ခြား ဆိုးရွားလာလေသောကြောင့် အသက်ရှင်နိုင်ဖွယ် မမြင်တော့ကြောင်း၊ မသေမီအတွင်း မောင်မြစ်အား မြင်တွေ့သွားလိုကြောင်း စသည်တို့ဖြစ်၏။ မောင်မြစ်၏စိတ်သည် ကြီးစွာထိတ်လန့်စိုးရိမ်သွား၏။ မိမိအား များစွာအလိုလိုက်ရှာသော မိခင်ကြီး၏ သနားဖွယ်သော မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာ၍ ဣန္ဒြေမျှမဆည်နိုင်၊ မျက်ရည်တွေတွေ ကျလေတော့၏။ ရှေးက ဆိုးခဲ့တော့ခဲ့သော စိတ်ယုတ်မာတို့သည် ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်လေ၍ နောင်တရခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်း၊ ပူဆွေးစိုးရိမ်ခြင်းတို့သည် တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆက်ကာ ဆက်ကာ ပေါ်လာလေတော့၏။

ထို့ကြောင့် မိမိ၏ သခင် ပေါက်ဖော်ကြီးထံမှ ငွေကလေး တစ်ကျပ်ကို အသနားခံ၍ မိခင်ကြီးအတွက် ဓာတ်စာ

တို့ကို ဝယ်၏။ ငန်းဆေး၊ လျှာပွတ်ဆေး၊ အဖျားဖြတ်ဆေး တို့ကို ဆရာကတော်ထံမှ ဖတ်ောင်း၏။ သို့သော်လည်း အသက်ကို မိနိုင်းဦးမလားဟူသော စိုးရိမ်ခြင်းက ကြီးမား လှသောကြောင့် မိမိအတွက် အံ့ယုဝစုနဆေး ဝယ်သွားဖို့ ကို မေ့လေတော့၏။ စုဆောင်းရသမျှကလေးကို ထမ်း၍ အထွေထွေ အလာလာ စဉ်းစားပူပန်သောအသွင်ဖြင့် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျိုးလျက် ရွာဘက်သို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ယခု ပြည်တော်ပြန်မောင်မြစ်ကား ရှေးက မောင်မြစ်မဟုတ်၊ မိုက်စွယ်ကျိုးသော မောင်မြစ်၊ ဘိန်းစိတ်ပျောက်သော မောင်မြစ်၊ သံဝေဂရသော မောင်မြစ် ဖြစ်လေတော့၏။

ရွာသို့ရောက်၍ သူတစ်ပါး၏ နှားတင်းကုပ်ထဲတွင် မချိတင်ကဲ ဝေဒနာခံစားနေရရှာသော မိခင်ကို မြင်သောအခါ ရှေးကထက်ပို၍ တရားကျလေတော့၏။ တော်သင့်ရာ ဆေးတို့ကို ရေလဲအမျိုးမျိုးနှင့် တိုက်၊ ဓာတ်စာကိုကျွေး၊ ခြေဆုပ်လက်နယ်ပြုနှင့် တစ်နေ့ကုန်သွားလေ၏။ မိခင်ကြီး မှာ သားလူမိုက်ကြီး တရားကျလာသည်ကို မြင်ရသော ကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ ဆေးဝါးအစားအစာ မှီဝဲရသော ကြောင့်တစ်ကြောင်း များစွာစိတ်ချမ်းသာလာလေ၏။ သို့သော် ဆေးပြတ်နေသော မောင်မြစ်မှာမှ နာရည်တရွဲ၊ မျက်ရည်တဝဲဝဲနှင့် ဘိန်းနတ်ဖမ်းစားခြင်းကို ခံရလေ၏။ သို့နှင့်လည်း မိခင်အား အပြုအစုမပျက်၊ အနားက ထိုင်၍ အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် "အမေ သက်သာရဲ့လား၊ ဘာ စားချင်သလဲဟင်၊ ခံတွင်းကောင်းလာအောင် လျှာပွတ် ဆေးကလေး စားပါဦးတော့" နှင့် အားပေးစကား ပြော ကြားလျက်ရှိလေ၏။ ညအခါ၌လည်း အိပ်သည်မရှိ။ ငုတ် တုတ်နှင့် လင်းလေ၏။ နောက်တစ်နေ့တွင် ဘိန်းနတ်သည် ပိုမိုရက်စက်ကြမ်းကြုတ်စွာ ဖမ်းစားသည်ကို အလွန်အမင်း ချမ်းခြင်း၊ မခံမရပ်နိုင်အောင် ပူခြင်းတို့က တစ်လှည့်စီ သက်သေပြလျက် ရှိ၏။ အရိုးအဆစ်မှစ၍ တစ်ကိုယ်လုံး မှာလည်း ကြော့ပျက်စီးသွားမလောက် ကိုက်ခဲစ ပြုလာ လေ၏။ သို့နှင့်လည်း အားမလျော့။ မိခင်ကို ပြုစုလျက် ပင် ရှိ၏။ မြို့သို့ပြေး၍ ဆေးဝါးမှီဝဲလျှင် မိမိဝေဒနာ ချက် ချင်းပျောက်ကင်းမည်ကို သိသော်လည်း မိခင်ကို မထား ရက်ခဲ့သည်ကတစ်ကြောင်း၊ ဘိန်းကို မုန်းသည်ကတစ် ကြောင်းကြောင့် ကြီးစား၍ ခံလေ၏။ နောက်တစ်နေ့တွင် ကား ဟန်မဆောင်နိုင်တော့၊ မိမိလည်း လဲလေတော့၏။

ဘိန်းနတ်က အစွမ်းကုန် ညှဉ်းဆဲလေပြီ။ သို့နှင့်လည်း မိခင်အား အပြုအစုမပျက်။ အနိုင်ခံ၍ ထပြီးလျှင် မိခင် အား ကြည့်ရှုမစလျက်ပင် ရှိ၏။ သေလိုလျှင်လည်း ဤ နေရာတွင်ပင် သေစေတော့၊ မိခင်အား မထားပစ်ခဲ့နိုင်။ ဘိန်းကိုလည်း ပြန်၍မခင်တွယ်လိုတော့ဟု စိတ်ကို ဆုံး ဖြတ်လိုက်လေ၏။ နောက်တစ်နေ့ မိုးသောက်သောအခါ ကား ဘိန်းနတ်သည် လက်လျှော့စ ပြုလေ၏။ မိခင်ကြီး လည်း သိသိသာသာ သက်သာလာလေ၏။ ရက်အနည်း ငယ် ကြာသောအခါ မောင်မြစ်မှာလည်း ဘိန်းနတ်လက်မှ လွတ်ထွက်၏။ မိခင်မှာလည်း သေမင်းလက်မှ လွတ်ထွက် လေ၏။ ရွာသူရွာသားများမှာ ယင်းတို့ သားအမိအား ကြည့်လျက် များစွာအံ့ဩကုန်၏။ သနားကြကုန်၏။

မောင်မြစ်မှာ ရေခပ်၊ ထင်းခွဲအလုပ်မှတစ်ပါး အခြား အလုပ်ကို မတတ်သောကြောင့် မိခင်အား လုပ်ကျွေးနိုင် လောက်သော အလုပ်တစ်ခုခုကို ရှာဖွေရန် မြို့သို့တက် သွားလေ၏။ သခင်ဟောင်း မုန့်သည်တရုတ်ကြီးထံတွင် အကြံတောင်းရာ မိမိတို့ တောရွာကလေးတွင် တရုတ်မုန့် မျိုးနဲ့နှင့် ရေနံဆီရောင်းဖို့ အကြံပေး၏။ အရင်းငွေကိုလည်း စိုက်ထုတ်မပေး၏။ ကျေးဇူးကြီးပေစွ။

တစ်ခုသော နံနက်တွင် မောင်မြစ်သည် တစ်ဖက် သောဆိုင်းတွင် ရေနံဆီ၊ တစ်ဖက်သောဆိုင်းတွင် မြေပဲယို၊ လမုန့်၊ မုန့်ကြိုးလိမ်စသော တရုတ်မုန့်မျိုးနဲ့ကို ထည့်၍ ထမ်းပိုးဖြင့်ထမ်းလျက် ရွာရိုးသို့ ဈေးရောင်းထွက်လေ၏။ ရွာသူရွာသားများကလည်း သနားလှသဖြင့် သူထက်ငါ ဝယ်ခြမ်းကြကုန်၏။ ရသမျှသော အမြတ်အစွန်းကလေးမှ စုသင့်သလောက် စု၍ သုံးသင့်သလောက် သုံးလျက် မိခင် အား လုပ်ကျွေးမွေးမြူလာရာ တစ်နှစ်ကျော်ကျော်လောက် အတွင်းတွင် မိခင်အား ကိုယ်ပိုင်တံအိမ်ငယ်ကလေးနှင့် ခံခဲ့ညားညား ထားနိုင်လာလေ၏။ မြို့သို့ ကုန်ဝယ်သွား ရာမှ ပြန်လာသောအခါတိုင်း "ဟောဒါက အမေ ဥပုသ်ယူ ဖို့ ငှက်ပျောသီးကြီး၊ ဟောဒါက အမေကြိုက်တတ်တဲ့ ပြောင်းပူးဖက်ဆေးလိပ်၊ ဘုရားမီးပူဇော်ဖို့ ဖယောင်းတိုင် လည်းပါတယ်" စသည်ဖြင့် ဝယ်လာသောပစ္စည်းတို့ကို ဆိုင်ခင်း၍ ပြုလေ့ရှိသည်။ ထိုသို့သော အခြင်းအရာကို မြင်ရသော မိခင်ကြီးမှာ တစ်သက်လုံးခံစားလာရသော ဝေဒနာအမျိုးမျိုးတို့ကို မေ့ပျောက်၍ ဝမ်းအသာကြီး သူ

လေ၏။ သာဓုအကြိမ်ကြိမ် ခေါ်လေ၏။

သို့သော် တစ်နေ့တွင်ကား မောင်မြစ်ကို အားကျသော တရုတ်တစ်ယောက်သည် မောင်မြစ်ကဲ့သို့ပင် ဆိုင်းထမ်းပိုးတန်ဆာပလာအစုံနှင့် တစ်ဇာတ်တစ်စင် ထောင်၍ ဈေးပြိုင်ရောင်းလာသည်ကို တွေ့ရ၏။ မောင်မြစ်၏ ဦးကျိုးပြီးသား စိတ်သည်ကား မတုန်လှုပ်။ သူ့ဝမ်းစာ သူ့ရှာလေသည်သာဟူသော အမှတ်ဖြင့် အေးအေးပင် နေလေ၏။ ရွာသူရွာသားတို့မှာလည်း မောင်မြစ်ဆီကသာ ဝယ်ခြမ်းသည် များကုန်၏။ အပြိုင်ရောင်းလာသော တရုတ်ကား မောင်မြစ်ပေါ်တွင် အမျက်သို့စပြုလေ၏။ သို့သော် အပေါ်ယံရွှေမှုကြံကလေးနှင့် မောင်မြစ်အား မိတ်ဖွဲ့လာ၏။ သွားအတူ၊ လာအတူ မောင်မြစ်၏ ကိစ္စတို့တွင် ကူညီစ ပြုလာ၏။

တစ်ခုသော နံနက်တွင် မောင်မြစ်နှင့် ထိုဈေးသည် တရုတ်တို့သည် ဈေးဝယ်ရန် မြို့သို့အတူ တက်သွားကြလေ၏။ ဝယ်ခြမ်းခြင်းကိစ္စပြီးသောအခါတွင် ထိုတရုတ်သည် မောင်မြစ်၏ ပစ္စည်းတို့ကို ဝိုင်းကူထုပ်ပိုးပေး၍ မိမိမလိုက်နိုင်သေးကြောင်းပြောလျက် မောင်မြစ်အား တစ်ယောက်တည်း လွှတ်လိုက်လေ၏။ မောင်မြစ်သည် ရွာနားရှိ ထန်းတောသို့ရောက်သောအခါ မိခင်အတွက် ဝယ်ယူလာသော ဆေးလိပ်စည်းကြီးပြုတ်ကျ၍ ကောက်ယူစည်းနှောင်နေစဉ် ထန်းတောထဲမှ ပုလိပ်နှစ်ယောက် ထွက်

လာ၍ မိမိ၏ ကုန်ထုပ်တို့ကို ပြေဖွင့်ရှာလေ၏။ အကြောင်းမသိရှာသော မောင်မြစ်မှာ ကြောင်တောင်ငေး၍ ကြည့်နေမိရှာ၏။ တစ်ခုသော မုန့်ထုပ်အကြားမှ ဘိန်းထုပ်တစ်ခုကို တွေ့၍ ပုလိပ်တို့က ဖမ်းမည်။ ဆီးမည် ခြိမ်းခြောက်သော အခါကျမှ သတိရလျက် မိမိပစ္စည်း မဟုတ်ကြောင်းကို အမျိုးမျိုးရှင်းပြတောင်းပန်ပါသော်လည်း အမှတ်မမှားသော ပုလိပ်တော်မင်းတို့မှာ မလွှတ်နိုင်ဘဲ မြို့သို့အပါ ခေါ်ဆောင်သွားလေတော့၏။ လမ်းတွင် လူကြုံတွေ့၍ မိခင်အတွက် ဝယ်လာသော စားဖွယ်သောက်ဖွယ်တို့ကို ပေးလိုက်ပါရစေဟု တောင်းပန်သော်လည်း အမိန့်မရ။ မိခင်ကြီးရှိရာ ရွာဘက်သို့ စောင်းငဲ့၍ ကြည့်ကာကြည့်ကာနှင့်ပင် ရဲသားတို့ လက်တွင်း၌ လိုက်ပါသွားရှာလေတော့သတည်း။

မောင်မြစ်၏ မိခင်ကြီးမှာကား ဈေးသည်ထောင်ကြီး၏ ခါးပတ်စိမ်းကြီးနှင့် လျှောရိလျှောရဲပတ်ထားသော ဗိုက်ရွဲကြီးအထဲမှ ဖြည်းဖြည်းညင်းညင်းနှင့် ပျင်းပျင်းရိရိ စည်းစိမ်နှင့် ထွက်ပေါ်လာသော 'ရေ...နံ...စီ၊ ရေ...နံ...စီ' ဟူသော အသံကို ကြားရတိုင်း သားသက်ဝေအား လွမ်းဆွတ်တမ်းတမိသဖြင့် ထိုအသံဆိတ်ရာ သီလရှင်ကျောင်းသို့သွား၍ ဗန်းခုံးကို မိတ်ဖွဲ့လျက် တရားနှင့်ဖြေဖျော်နေရလေတော့သတည်း။

